

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Kristen Touborg er enig i hensigterne om, at staten skal have den rolle i energiplanlægningen. Det er utrolig vigtigt i forhold til at sikre en forsyningssikkerhed, og det er også vigtigt, at man får samfundsmæssigt udbytte af de ressourcer, der er. Men hvordan kan det så være, at SF er positiv over for lovforslaget, når det, det går på, bl.a. er, at staten ifølge § 2 får indskrænket sine rettigheder på tre områder, sådan at stemmeretten skal tage hensyn til de forretningsmæssige principper, at man ikke må stemme, når det drejer sig om leverandører, og at man heller ikke må gå ind sammen med andre offentlige myndigheder og udøve en flertalsstemmeret ved nogle afgørelser?

Så er der godt nok indført en mulighed for, at staten kan have en vetoret, når det drejer sig om kommende koncessioner, såfremt det står i de nye aftaler, men det kræver jo, at der er en politisk vilje til, at den vetoret fremover gøres obligatorisk i alle nye aftaler.

Endvidere vil jeg sige til hr. Kristen Touborg, at det også er sådan, at statens forkøbsret ifølge § 19 fjernes, og det vil sige, at statens muligheder derigennem bliver indskrænket – også i forhold til at gå ind og overtage ressourcerne.

Endelig betyder § 26, stk. 2, at der vil være en mindre kontrol med koncessionshaverne fremover. Reelt sætter staten sig helt uden for indsigt i og indflydelse på den måde, udnyttelsen af ressourcerne i Nordsøen sker. Jeg vil gerne spørge, om det er i overensstemmelse med SF's politik, eller om det er, fordi det var det optimale at få igennem i EU.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det kan være rimeligt nok, at hr. Bent Hindrup Andersen stiller spørgsmål til SF's ordfører her ved førstebehandlingen af et lovforslag, men da jeg er en forholdsvis ærlig person, indledte jeg min ordførertale med at sige, at jeg var stedfortræder for SF's ordfører, og i forlængelse af det vil jeg så sige, at jeg er ret overbevist om, at hr. Hindrup Andersen vil få svar på sine spørgsmål under den efterfølgende behandling dels i Folketinget ved anden og tredje behandling, dels under udvalgsarbejdet.

Jeg har bemærket spørgsmålene, og jeg skal lade dem overgå til ordføreren, og hr. Bent Hindrup Andersen kan som sagt være helt tryk ved, at han nok skal få de besvarelser.

Kim Behnke (FP):

Denne sag tog jo i december 1993 de høje tinder både i pressen og i det hele taget.

På det tidspunkt skulle den daværende regerings energiminister klare ærterne på Danmarks vegne, og først under et særligt ministerrådsmøde lykkedes det at få sagen på plads. Efter vores mening lykkedes det ikke at få sagen på plads på tilfredsstillende vis, og det gør selvfølgelig også, at vores holdning til dette lovforslag bærer præg af den holdning, vi havde til det direktivforslag, som på daværende tidspunkt var til forhandling.

Hvis vi skal starte fra en ende af, så finder vi det ligefrem mærkværdigt, at der i ministerens fremsættelsestale kan stå, at lovforslaget er udformet således, at disse rammer udnyttes mest muligt i lovtæksten; selv om der ikke er aktuelle planer om at udnytte alle mulighederne, har vi altså endnu et eksempel på, at Danmark ikke alene opfylder direktivkravene, nej, vi går helt ud og afsøger hver eneste fjerne hjørne af direktivet, og så lægger vi det ind i dansk lovgivning. Det er ikke engang at opføre sig som en spejder i klassen, det er at overopfylde de forpligtelser, vi har.

Men gør man så det? Nej, det gør man ikke. For som det tidligere har været nævnt i debatten, er der jo en ganske vigtig ting, som af forunderlige grunde ikke er kommet med i lovtæksten, og det er spørgsmålet om, hvad der skal ske med den koncession, som A.P. Møller har, og som udløber i år 2012. Det var også det, der var et af de mest markante stridsemner i december 1993. På det tidspunkt afgav den daværende regering – men da det for en stor dels vedkommende er de samme ministre og den samme kreds af partier, må det vel stå ved magt også i dag – et klart og utvetydigt løfte om, at når vi nåede år 2012, skulle A.P. Møller-koncernen, DUC, have en særlig særskilt forhandling med energiministeren – det kan være, det til den tid også hedder miljø- og energiministeren – om en eventuel fortsættelse.

Det, vi på det tidspunkt, altså i december 1993, udtrykte utryghed ved, var, hvorvidt den forhandling ville blive fair, eller det – som jeg selv sagde dengang – ville ske bag nedrullede gardiner, hvor man inviterede A.P. Møller og andre deltagere i DUC til en kop kaffe og efter fem minutter konstaterede, at forhandlingerne ikke førte til noget, og derefter kunne man indkalde gode venner og bekendte til fordeling af rovet.